

[Grethe Fenger Møller]

mæssigt, om man kunne få en drøftelse i Retsudvalget for eventuelt at forbedre mægling sinstitut. Her tænker jeg ikke alene på det institut, der eksisterer i dag, men også på eventuelle forsøgsordninger med rådgivning fra private organisationer, således at man kunne have dem som et supplement til eller en erstatning for mægling sinstitut, så folk kan få vejledning til enten at beslutte sig til at blive sammen eller – hvis de ikke ønsker at blive sammen – at komme fra hinanden på en mere værdig måde. Det sidste skulle være til gavn for det forhold, de må have til hinanden i fremtiden, i hvert fald såfremt der er børn i ægteskabet.

Leif Hermann (SF):

Da vores ordfører, fru Ebba Strange, ikke kan være til stede, er det blevet min opgave at gøre nogle bemærkninger om det forslag, Det Radikale Venstre har fremsat.

SF vedkender sig jo, som Socialdemokratiet også har gjort det, at vi var med sidste år til at påpege behovet for en modernisering af ægteskabslovgivningen, herunder selvfølgelig navnlig betingelserne for ophævelse af ægteskabet.

At vi var med til det, skete ud fra den principielle holdning, SF har til ægteskabet, at det er et anliggende mellem to mennesker, som i det væsentligste og som det centrale indhold består af et følelsesmæssigt fællesskab, der ikke lader sig regulere gennem retsregler.

Set fra vores synspunkt ville det nok være rimeligst, at man fik umiddelbar adgang til skilsmisse ved en ensidig erklæring fra den ene ægtefælles side. Jeg er klar over, at sådan et synspunkt vil støde an mod grundlæggende normer, ikke mindst hos den borgerlige side af denne folketingsaal, men sådan er det nu engang: Hvis man baserer ægteskabet på noget, som er irrationelt, nemlig forholdet mellem to mennesker, er det kun de to mennesker, der kan afgøre, hvorvidt deres ægteskab kan bestå eller ikke bestå.

Når det er sagt, vil jeg godt tilføje, at vi er positive over for det forslag, der foreligger her. De moderniseringer, der er tale om, navnlig bestemmelsen om ensidig adgang til separation og spørgsmålet om indførelse af skilsmisseret efter seks måneder, hvis ægtefællerne er enige om det, er udmærket. Det er ligeledes udmærket, at man har reduceret adskillelsetiden ved faktisk samlivsophævelse.

Herudover har vi ikke meget at sige. Vi vil også meget gerne i udvalget være med til at se på, hvorvidt man kan styrke rådgivningsindsatsen. Netop ud fra det ægteskabssyn, SF har, må det være vigtigt, at man, om jeg så må sige, kan få neutrale personer til at analysere, hvad der måtte være årsag til, at tingene ikke kan fungere videre, sådan som de er begyndt, og derfor er det nok væsentligt, at rådgivningsindsatsen i langt, langt højere grad får et ikkeformelt og et ikkejuridisk præg, et mere psykologisk eller socialpædagogisk sigte, end det har været tilfældet indtil nu.

Henrik Toft (V):

Venstre kan helt tilslutte sig det afsnit i justitsministerens tale, hvori han skildrer regeringens opfattelse af ægteskabet som et af det danske samfunds centrale kulturmønstre, især også på grund af den store betydning, som det har for børnene.

Venstre finder også, at det må være vigtigt, at der værnes om ægteskabet, og at der gøres mest muligt for at holde sammen på det frem for at opløse det. Personlig har jeg en forkærlighed både for sølvbryllupper og guldbryllupper. Derfor håber jeg også, at den tendens, der på det seneste har været til, at lidt flere gifter sig og lidt færre lader sig skille, må fortsætte.

Det er derfor naturligt for mig at tilslutte mig justitsministerens betragtninger om forsøgs mæssigt at sætte nye rådgivningsordninger i værk, som kan være med til at redde ægteskaber.

Venstre giver tilsagn om at medvirke til et positivt udvalgsarbejde ud fra de holdninger, som jeg her har givet udtryk for.

Birgith Mogensen (CD):

At opløse et ægteskab må fortsat betragtes som en alvorlig sag, især hvis ægteparret har et eller flere børn. Ved at bevare separationsinstituttet har arbejdsgruppen i sin september 1987-betænkning da også understreget, at et ægteskabs opløsning kræver grundig overvejelse hos begge ægtefæller.

Om separationsperioden, som jeg vil kalde overvejelsesperioden, skal nedsættes fra 12 måneder til 6 måneder, vil jeg sætte spørgsmålstegn ved. Efter tilføjelse af § 39 om vold etc. virker nugældende praksis omtrent 100 procent tilfredsstillende, og jeg mener ikke, at overve-